

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **Liberecký kraj**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec
zastoupen advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou
sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

za účasti: **Lesy České republiky, s.p.**
sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2025, č. j. 170762/2025/KUSK-DOP/HOL

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 16. 12. 2025, č. j. 170762/2025/KUSK-DOP/HOL, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 269 Kč k rukám advokáta Mgr. Vlastimila Škody ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Nový Bor, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 3. 2025, č. j. MUNO 17655/2025, tak, že žalobci bylo podle § 35 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, nařízeno provedení nezbytných opatření k zabránění padání kamenů na silnici III. třídy číslo 26322, v úseku km 1 800 až 2 100, z pískovcového masivu situovaného souběžně se silnicí, a to neprodleně, nejpozději do 12 měsíců od právní moci rozhodnutí. Podstata změny spočívala v uložení uvedené povinnosti žalobci. Prvostupňové rozhodnutí totiž zmíněnou povinnost provedení nezbytných opatření uložilo osobě zúčastněné na řízení.
2. Ze správního spisu je patrné, že po zjištění nedobrého stavu skalního masivu poblíž zmíněné silnice podala osoba zúčastněná na řízení u správního orgánu I. stupně návrh ze dne 24. 6. 2024 na uložení povinnosti přijmout opatření k zabránění padání kamenů a zajištění nestabilního skalního masivu. Správní orgán I. stupně v řízení především opatřil znalecký posudek X za účelem posouzení stability předmětného pískovcového skalního masivu. Po vyjádření žalobce i osoby zúčastněné na řízení vydal shora označené rozhodnutí. V jeho odůvodnění dospěl na podkladě znaleckého posudku k závěru, že skála hrozí pádem v důsledku eroze, což je jev sice přírodní, avšak předvídatelný. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že nejde o přírodní vliv ve smyslu § 35 odst. 1 část věty první před středníkem zákona o pozemních komunikacích. V případě předvídatelného přírodního vlivu je na vlastníku pozemku, aby předcházel hrozcím škodám. Osoba zúčastněná na řízení měla jako vlastník pozemku dostatečný časový prostor, aby učinila nezbytná opatření. V souladu s § 35 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích tedy správní orgán I. stupně uložil povinnost učinit nezbytná opatření k zabránění sesuvu skalního masivu osobě zúčastněné.
3. K jejímu odvolání přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Jemu byla věc delegována usnesením Ministerstva dopravy ze dne 3. 11. 2025 z důvodu pochybností o nepodjatosti vedoucího Odboru silničního hospodářství Krajského úřadu Libereckého kraje.

Žalovaný v odvolacím řízení nejprve zaslal účastníkům přípis ze dne 8. 12. 2025, jímž jim sdělil, že zastává odlišný právní náhled na věc než správní orgán I. stupně. Blíže však svůj náhled nespecifikoval, neboť uvedl, že tím by porušil principy správního řízení. Účastníkům však stanovil lhůtu 5 dnů k vyjádření. Následně vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 16. 12. 2025.

4. V jeho odůvodnění podal vlastní výklad § 35 zákona o pozemních komunikacích. Rozlišil situace podle § 35 odst. 1 věty před středníkem, tj. případy, kdy nebezpečí souvisí s výstavbou nebo provozem komunikace nebo s přírodními vlivy, a situace podle § 35 odst. 1 věty za středníkem, kdy nebezpečí vzniká z jednání vlastníka sousední nemovitosti. Za rozhodující žalovaný považoval závěr znalce, podle něhož stávající stav nebyl zaviněn ničí činností či nečinností a konkrétní faktory ovlivňující nestabilitu skalní stěny spočívají v přirozených zvětrávacích procesech. Z toho dovodil, že povinnost provést opatření nelze uložit vlastníkově sousedního pozemku, ale vlastníkově komunikace. Uvedl proto, že v daném případě je osoba zúčastněná povinna pouze provedení nezbytných opatření strpět, zatímco náklady a realizace opatření stíhají žalobce jako vlastníka silnice. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně sice věc procesně vedl správně, avšak nesprávně ji právně posoudil. Současně žalovaný neshledal důvod věc vracet správnímu orgánu I. stupně, neboť podle jeho názoru postačovalo prvostupňové rozhodnutí změnit. Tento postup odůvodnil zásadou procesní ekonomie, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 As 32/2008-40.

II. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě především namítal, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil. Podle žalobce žalovaný bez dalšího převzal závěr znalce, že stávající stav nebyl zaviněn ničí činností či nečinností, a nesprávně z něj dovodil, že příčina ohrožení spočívá v přírodních vlivech ve smyslu § 35 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Tím žalovaný podle žalobce zaměnil skutkové zjištění za právní hodnocení a rezignoval na vlastní výklad použité právní normy. Pojem „přírodní vlivy“ byl judikaturou Nejvyššího správního soudu vyložen restriktivně jako nepředvídatelné a neovlivnitelné přírodní jevy, typicky živelní události, nikoli postupné a dlouhodobé zvětrávací procesy. V projednávané věci nešlo o náhlou a nepředvídatelnou událost, nýbrž o dlouhodobý proces, jehož negativním důsledkům lze předcházet. Nečinnost vlastníka sousedního pozemku přitom může představovat „jednání“ ve smyslu § 35 odst. 1 věty za středníkem zákona o pozemních komunikacích.
6. Žalovaný při svém rozhodování otevřeně vycházel ze snahy nalézt „spravedlivé“ řešení a použil „širší interpretaci“ zákona. Podle žalobce tím překročil meze zásady legality, neboť správní orgán není oprávněn nahrazovat zákonný podklad vlastní úvahou o spravedlnosti a ukládat žalobci povinnost nést náklady opatření na cizím majetku bez jasné zákonné opory. Žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž srozumitelně vysvětlil, v čem konkrétně spatřuje nesprávnost jeho úvah. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nadto žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak zásadně, že nově uložil povinnost jinému subjektu – žalobci, čímž mu fakticky odňal možnost podat proti takovému závěru odvolání. Napadené rozhodnutí je tak pro žalobce překvapivé a je rozporné se zásadou dvojinstančnosti řízení. Odkaz žalovaného na princip procesní ekonomie je nepřiléhavý.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhol, aby soud žalobu zamítl. K námitce překvapivosti napadeného rozhodnutí uvedl, že účastníky správního řízení před vydáním rozhodnutí vyrozuměl o svém odlišném právním názoru oproti správnímu orgánu I. stupně a poskytl jim lhůtu k vyjádření, které však žalobce nevyužil. Podle žalovaného tvoří správní řízení jeden celek a odvolací orgán je oprávněn napravit vady prvoinstančního rozhodnutí i jeho změnou, pokud vychází ze stejného skutkového stavu a neopatřuje nové podklady. Postup podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, proto žalovaný považoval za souladný se zásadou procesní ekonomie i s judikaturou Nejvyššího správního soudu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34.
8. Žalovaný dále zdůraznil, že při právním posouzení věci nevycházel ze znaleckého posudku jako z podkladu obsahujícího právní hodnocení, nýbrž toliko ze skutkových odborných zjištění znalce. Otázka, jaké faktory vedly k destabilizaci skalního masivu a zda šlo o následek činnosti či nečinnosti určité osoby, představuje skutkovou otázku vyžadující odborné geologické a geotechnické posouzení. Znalec identifikoval příčinné faktory a uzavřel, že rozhodující příčinou stavu jsou dlouhodobé přirozené zvětrávací procesy, nikoli konkrétní lidská činnost nebo opomenutí. K výkladu pojmu „přírodní vlivy“ ve smyslu § 35 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích žalovaný uvedl, že žalobcem zastávaný výklad je nepřiměřeně restriktivní. Judikatura Nejvyššího správního soudu neposkytuje uzavřený výčet přírodních vlivů a nevylučuje, aby za ně byly považovány i postupné přírodní procesy. Znaleckým posudkem bylo zjištěno, že destabilizace skalního masivu je důsledkem dlouhodobého působení hypergenních činitelů probíhajících uvnitř horninového prostředí, jejichž průběh nelze běžnou péčí o pozemek ovlivnit.
9. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2019, č. j. 3 As 158/2017-37, nepovažoval žalovaný za případný, neboť v tam projednávané věci byl rozhodující faktor eroze podle soudu ovlivnitelný běžnou údržbou pozemku. Naproti tomu v nynější věci podle žalovaného nebylo prokázáno, že by na destabilizaci skalního masivu měla vliv konkrétní činnost či opomenutí vlastníka pozemku. Z toho žalovaný dovozoval, že prevenční povinnost v souvislosti s ochranou silnice dopadá na jejího vlastníka, tedy žalobce.

IV. Replika

10. V podané replice žalobce poukázal na konstatování znalce, že „na mnoha místech řešeného skalního defilé došlo k odlesnění těžbou, dochází rovněž k proslunění hornin skalního masivu a urychlený erozní proces zavinil již zaznamenané odtržení pískovcových bloků a jejich zřícení“. K urychlení eroze tedy dle žalobce došlo činností osoby zúčastněné. Naopak dolesněním bylo možno stávajícímu stavu předejít. Žalovaný tuto část posudku pominul. Žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2019, č. j. 3 As 158/2017-37, je pro věc přílehlavý, a žalobce odkázal na jeho odstavec 23.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

12. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, které nepřisvědčil. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je seznatelné, z jakých skutkových a právních úvah vycházel. Žalovaný stručně, avšak srozumitelně vysvětlil, že destabilizaci skalního masivu považuje za důsledek přirozených zvětrávacích procesů a že tyto procesy podřazuje pod pojem přírodních vlivů ve smyslu § 35 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Tyto závěry mohou být věcně nesprávné, z napadeného rozhodnutí však lze seznat, jak žalovaný rozhodl, jaký skutkový stav vzal za základ svého rozhodnutí a jak jej právně hodnotil.
13. Důvodná je však žalobní námitka směřující proti procesnímu postupu žalovaného v odvolacím řízení.
14. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.
15. Smyslem citovaného ustanovení je umožnit odvolacímu orgánu napravit nesprávnost prvoinstančního rozhodnutí bez vracení věci správnímu orgánu I. stupně, avšak pouze potud, pokud tím nebude dotčenému účastníkovi odňata instanční ochrana ve vztahu k nově uložené povinnosti. Právě o takovou situaci se v nyní projednávané věci jednalo. Správní orgán I. stupně uložil povinnost provést nezbytná opatření osobě zúčastněné na řízení jako vlastníkovému sousedního pozemku. Žalovaný naproti tomu napadeným rozhodnutím povinnost zcela nově uložil žalobci jako vlastníkovému silnice. Nešlo tedy o pouhou dílčí korekci výroku či upřesnění uložené povinnosti, nýbrž o zásadní změnu subjektu, jemuž byla meritorním rozhodnutím povinnost uložena. Změnou rozhodnutí byl žalobce nově zatížen zásadní povinností, kterou mu správní orgán I. stupně neuložil.
16. Tím žalobci zjevně hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Povinnost provést sanační opatření v rozsahu stanoveném výrokem rozhodnutí je povinností nákladnou a technicky náročnou, která bezprostředně zasahuje do právní sféry žalobce. Proti rozhodnutí žalovaného již další odvolání přípustné nebylo. Žalobce tak byl zbaven možnosti brojit proti samotnému uložení této povinnosti řádným opravným prostředkem. Na uvedeném závěru nic nemění odkaz žalovaného na zásadu procesní ekonomie a na judikaturu Nejvyššího správního soudu připouštějící změnu rozhodnutí v odvolacím řízení. Hospodárnost řízení nemůže prolomit výslovný zákonný limit plynoucí z § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Na to nezapomíná ani žalovaný odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34 (srov. jeho odstavec 21). Odvolací orgán je sice zásadně oprávněn, a mnohdy i povinen, rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnit, avšak nikoli tehdy, jestliže by tím účastníkovi nově uložil povinnost a současně jej zbavil možnosti podat proti tomuto závěru odvolání.
17. Uvedené závěry nemůže zvrátit ani strohé avízo změny právního názoru, k němuž žalovaný přistoupil. Žalovaný sice před vydáním napadeného rozhodnutí zaslal účastníkům přípis ze dne 8. 12. 2025, jímž je informoval, že zastává odlišný právní názor než správní orgán I. stupně, avšak obsah tohoto právního názoru nijak nekonkretizoval. Z přípisu nebylo patrné, v čem konkrétně se žalovaný odchyluje od posouzení věci správním orgánem I. stupně, k jakým skutkovým a právním závěrům nově dospěl a z jakých důvodů. Avizovaná změna se např. mohla týkat pouze změny charakteru uložených nezbytných opatření. Takové vyrozumění neposkytlo žalobci reálný prostor na kvalifikovanou reakci. Nejvyšší správní

soud přitom ve zmíněném rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, zdůraznil, že odvolací orgán musí účastníky na možný odlišný právní názor předem upozornit a dát jim možnost se k němu náležitě vyjádřit. Zcela nekonkrétní sdělení o „jiném právním názoru“ je z tohoto pohledu nedostatečné a nezpůsobilé vyloučit překvapivost odvolacího rozhodnutí pro žalobce. Ten až do vydání odvolacího rozhodnutí neměl důvod se bránit jakýmkoli jemu sděleným skutkovým či právním závěrům, neboť ani od žalovaného se takové pro něj nepříznivé závěry před vydáním napadeného rozhodnutí nedozvěděl.

18. Nad rámec uvedeného soud shledal důvodnou i žalobní námitku nesprávného právního posouzení věci.
19. Podle § 35 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích jsou vlastníci nemovitostí v sousedství dálnice, silnice a místní komunikace povinni strpět, aby na jejich pozemcích byla provedena nezbytná opatření k zabránění sesuvů půdy, padání kamenů, lavín a stromů nebo jejich částí, vznikne-li toto nebezpečí výstavbou nebo provozem dálnice, silnice a místní komunikace nebo přírodními vlivy; vznikne-li toto nebezpečí z jednání těchto vlastníků, jsou povinni učinit nezbytná opatření na svůj náklad. O rozsahu a způsobu provedení nezbytných opatření a o tom, kdo je provede, rozhodne silniční správní úřad.
20. Jádrem sporu je výklad uvedeného ustanovení zákona o pozemních komunikacích, konkrétně pojmu „přírodní vlivy“. Soud nesouhlasí s právním názorem žalovaného, který ztotožnil faktický přírodní jev – erozi – se zákonným pojmem přírodního vlivu ve smyslu citovaného ustanovení.
21. Již v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 7/2008-50, Nejvyšší správní soud hovořil o přírodních vlivech podle § 35 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích jako o nepředvídatelných přírodních vlivech zahrnujících např. vichřice, přívalové deště či úder blesku, tedy v podstatě živelní události. Na tento výklad pak výslovně navázal v rozsudku ze dne 30. 4. 2019, č. j. 3 As 158/2017-37, dle nějž: „*Za přírodní vlivy je však v duchu judikatury správních soudů třeba považovat pouze nepředvídatelné a neovlivnitelné přírodní jevy, tj. živelné události jako vichřice, přívalové deště atp.*“ Ze závěrů tohoto rozsudku správně vycházel správní orgán I. stupně.
22. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že padání kamenů na silnici v důsledku zvětrávání skalního masivu je sice jevem přírodním, avšak Nejvyšší správní soud je nepodřadil pod pojem přírodní vlivy ve smyslu § 35 odst. 1 věty první před středníkem zákona o pozemních komunikacích. Uvedl, že za jednání (ve smyslu části téže věty za středníkem) lze považovat i opomenutí, byl-li vlastník pozemku podle okolností povinen jednat, a že vlastník sousedního pozemku je povinen nebezpečí na komunikaci (i na přilehlých pozemcích jiného charakteru) odvracet, a to i např. instalací ochranných sítí či průběžným odstraňováním uvolněné horniny. Tato povinnost vlastníka vyvěrá z občanského práva v duchu zásady *neminem laedere*.
23. Ze skutkových zjištění, z nichž žalovaný vycházel, plyne, že destabilizace předmětného skalního masivu byla způsobena dlouhodobým působením hypergenních činitelů, tedy postupným zvětráváním. Takový proces není nahodilou, nepředvídatelnou a neovlivnitelnou přírodní událostí ve smyslu výše citované judikatury. Naopak jde o proces dlouhodobý a předvídatelný. Jeho důsledkům lze čelit vhodnými preventivními a technickými opatřeními, jak to ostatně plyne i ze znaleckého posudku. Dle znalce navíc přispělo k urychlení eroze proslunění hornin v důsledku odlesnění těžbou (str. 20 posudku). Nelze tedy ani hovořit o tom, že by vlastník pozemku neměl na erozi naprosto žádný vliv.

I z tohoto důvodu považuje soud za přílehlavý výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, který se zabýval případem připodobnitelným k řešené věci. Není stěžejní, že v tehdy řešené situaci byl faktorem, jenž přispěl k urychlení eroze, právě kořenový systém náletových dřevin.

24. Žalovaný proto věc nesprávně právně posoudil, pokud z pouhého závěru znalce o fakticky přirozeném původu degradačního procesu dovodil, že povinnost provést opatření stíhá vlastníka komunikace. Tím přehlédl, že zákonný pojem přírodních vlivů je užší než pojem přírodního jevu v přírodovědném smyslu. Není rozhodné, že znalec v odpovědi na položené otázky uzavřel, že stávající stav nebyl po skutkové stránce zaviněn ničí činností či nečinností. Takový závěr je skutkovým podkladem pro rozhodnutí, nikoli závěrem o právní kvalifikaci věci. Posouzení, zda jde o přírodní vliv ve smyslu § 35 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, náleží správnímu orgánu, resp. v mezích soudního přezkumu soudu. Právě v tomto směru žalovaný pochybil.

VI. Závěrečné posouzení a náklady řízení

25. Ze shora uvedených důvodů soud postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a nezákonnost a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. Učinil tak bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Nadto s rozhodnutím bez jednání vyjádřil žalobce svůj souhlas a žalovaný svůj nesouhlas nevyjádřil ve stanovené lhůtě. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
27. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků v celkové výši 4 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby v celkové výši 9 240 Kč [2 úkony právní služby po 4 620 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, za převzetí zastoupení a podání žaloby; stručnou repliku navazující na obsah žaloby soud za samostatný účelně vynaložený úkon právní služby nepovažoval], paušální náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (2 x 450 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 advokátního tarifu) a 21% DPH z odměny a náhrady advokáta ve výši 2 129 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 16 269 Kč.
28. Protože osobě zúčastněné na řízení soud neuložil v řízení žádné povinnosti a současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, vyslovil v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., že se osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. června 2026

Mgr. Karolína Tylová, LL. M.,
předsedkyně senátu